

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 19 Νοεμβρίου 1951 (Π.Ο.Η.) "Έτος Δ'. Αριθ. 116—Τιμή Φύλλου Δραχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σταύρος Καραμάντας ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : "Εξάμηνος δραχ. 15.000—"Ετησία δραχ. 30.000 "Εξαμεσίου: "Εξάμ. δολ. 3.—"Ετησία δολ. 6
Γραφεῖα : "Οδός Χαλκοκονδύλη 7—"Αθήναι Τηλέφ. 33.839	

Η 13^Η ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ΠΗΓΗ ΘΑΡΡΟΥΣ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΕΩΣ

"Υπό του Σεβασμιωτάτου "Επισκόπου Διευλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

«Μη φοβείσθε όνειδισμόν ανθρώπων, καί τῷ φαυλισμῷ αὐτῶν μή ήττάσθε ὡς γάρ ἱμάτιον βρωθήσεται ὑπό χρόνου, καί ὡς ἔριον βρωθήσεται ὑπό σπητός οὕτω βρωθήσονται.»

(Ήσαίας να' 7

Ἡ 13^η τοῦ μηνός Νοεμβρίου, μία ἡμέρα ἀπό τās ἡμέρας τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ, ἀλλ' ὄχι ἀπλή δι' ἐκείνους, οἵτινες ἀγινίζονται τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν τῆς Πίσσεως, τῆς Ἀληθείας καί τῆς εὐσεβείας καί χάριν αὐτοῦ ὑφίστανται δεινὰ ἀνήκουστα. Κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν εἰς τὸ Πάνθεον τῶν ἡρώων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἐμφανίζεται λαμπρόφορος ὁ Μέγας τῆς Ἐκκλησίας Πατήρ, ὁ Θεῖος Χρυσόστομος καί μετὰ τὴν ἀκτινοβολίαν τῆς ἀρετῆς του, τῆς ὑπομονῆς του, τῆς κατὰ Χριστὸν αὐταπαρνήσεως καί τῆς ἀγάπης του πρὸς τὴν ἀλήθειαν, προσφέρει θάρρος καί ἐμψυχώνει ἐκείνους, οἵτινες ἠθέλησαν νὰ ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγμά Του καί δοκιμάζουν χάριν τῆς ἀληθείας τὴν πικρίαν καί τās θλίψεις τῶν διώξεων καί τῆς ἐξορίας.

Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς μι

Ὁ κατάδικος τῆς Μυτιλήνης μπροστὰ στὸ κελλὶ τῆς ἐξορίας του! Δὲν θὰ εὐρεθῇ ἄραγε Κυβέβησις νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ στυγερὸν αὐτὸ κατὰ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ ἔγκλημα;

μητὰς τοῦ Θεοῦ Χρυσοστόμου, ἡ ἡμέρα αὐτὴ δὲν εἶναι ἀπλή καί κοινή, ὡς αἱ ἄλλαι ἡμέραι, ἀλλ' εἶναι ἡμέρα δυνάμεως, θάρρους καί ἐλπίδος! Κατ' αὐτὴν ἐμψυχοῦνται οὗτοι καί μετὰ θύματα συναισθήματα ἀληθινῆς αὐταπαρνήσεως, ἐξακολουθοῦν τὸν ὁρατὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον, μόνον οἱ ἥρωες τῆς ἀρετῆς καί τῆς ψυχικῆς ἀνδρείας δύνανται νὰ γνωρίζουν, καθὼς καί οἱ ἐρασταὶ τῆς ἀληθείας, οἱ μαθητὲς χάριν αὐτῆς νὰ ζοῦν, ἅμα καί νὰ ἀποθνήσκουν.

Ἐξαιρέτως ἡ ἡμέρα αὐτὴ διὰ τοὺς σήμερον ἀγωνιζομένους ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, τῆς τόσῳ βαναύσως καί ἀπανθρώπως διωκόμενης κατὰ τὸν εἰκοστὸν τοῦτον αἰῶνα, τὸν ὁποῖον οἱ τύραννοι τῆς ἀνθρωπότητος ἐνασμενίζονται καί ἀποκαλοῦν αἰῶνα πολιτισμοῦ καί ἐλευθερίας, ναι, δι' ἡμᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, τοὺς ὑφισταμένους τὰ πάνδεινα, χάριν τῆς ἀληθείας καί τῆς εὐσεβείας τῶν Πατέρων ἡμῶν, εἶναι ἡμέρα, ἥτις κατ' ἐξοχὴν ἀνήκει εἰς ἡμᾶς.

Ἀνήκει εἰς ἡμᾶς, διότι εἶναι ἡμέρα ἀφιερωμένη

εἰς τὸν θεῖον ἥρωα καὶ μέγαν μάρτυρα, τὸν ἀγωνισθέντα καὶ πολλὰ παθόντα ὑπὲρ αὐτῆς τῆς ἀληθείας καὶ εὐσεβείας, εἰς τὸν Μέγαν καὶ Πανάγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον. Ἀκόμη δὲ καὶ διότι ὁ πιστὸς φίλος, ὁ ὁμώνυμος καὶ ὁμότροπος τοῦ θεοῦ Χρυσόστομος, ὁ ἡμέτερος Ἠγέτης καὶ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος, τοῖς ἴχνεσι τούτου ἀκολουθῶν καὶ πολλὰ ὑφιστάμενος χάριν τῆς αὐτῆς ἀληθείας καὶ εὐσεβείας ἐν τῇ ἐξορίᾳ, ἄγει τὰ σεπτὰ ὀνομαστήρια αὐτοῦ.

Δύο πηγαὶ ἀναβλύζουσαι, τὰ τῆς ψυχικῆς ἀνδρείας καὶ τῆς Χριστιανικῆς αὐταπαρνήσεως ὕδατα, ἀρδεύουν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τοὺς ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον ἐκτεταμένους ψυχικοὺς ἀγροὺς τῶν ἀγωνιζομένων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Ἡ μία πηγὴ, ἡ ἀπὸ αἰώνων ἀναβλύζουσα, ἐκ τῆς Κουκουσοῦ τῆς Ἀρμενίας, ἣτις συνεμερίσθη τὴν πικρίαν καὶ τὰς θλίψεις τοῦ ἐξορίστου Ἰωάννου τοῦ Παναγίου καὶ Χρυσοστόμου, καὶ ἐθαύμασε τὴν ἀνδρείαν καὶ ὑπομονὴν αὐτοῦ, ἐπότισε, ἡ πηγὴ αὐτὴ, τόσους καὶ τόσους ἀγωνιστὰς καὶ ἠνδρώσε μὲ τὰ θεῖα τῆς νάματα, ἥρωας ζήσαντας καὶ πεσόντας ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, οἵτινες περικκοσμοῦσι καὶ λαμπρύνουσι ἐπαξίως τὸ πάνθεον τῶν Ἡρώων τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ἡ ἑτέρα πηγὴ, ἐνισχυομένη καὶ δεχομένη τὰ ἱερὰ καὶ θεῖα νάματα τῆς πρώτης, εἶναι ἡ ἀναβλύζουσα ἐκ τῆς ὑψηλῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ὑψηλοῦ τῆς νήσου Μυτιλήνης, τὸ ὁποῖον ὄρος, μαζὺ μὲ τὴν ἡρεμίαν καὶ τὴν γαλήνην τῆς περιβαλλούσης αὐτὸ ὥρας φύσεως, συμμερίζεται τὸν πόνον, τὴν πικρίαν καὶ τὰς θλίψεις τοῦ ἐξορίστου Ἀρχιεπισκόπου τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν κ. Χρυσοστόμου καὶ θυμάζει τὸ θάρρος τοῦ, νεάζοντος κατὰ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ φρόνημα, ὑπερογδοηκοντούτου Σεβασμίου τούτου Γέροντος.

Ἐκ τούτων τῶν δύο πηγῶν δροσιζόμεθα σήμερον ἡμεῖς, οἱ κατακαιόμενοι ὑπὸ τοῦ καύσωνος τοῦ σκληροῦ καὶ ἀνίσου ἀγῶνος, ὃν ἀγωνιζόμεθα. Ἡμεῖς, οἵτινες οὐδένα ἕτερον πόθον διατηροῦμεν ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν, πλὴν τοῦ ἀγνοῦ καὶ ἀγίου πόθου, ὅστις ἀποβλέπει εἰς τὸν θρίαμβον καὶ τὴν δόξαν τῆς ἀληθείας τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, ἣν ἀναλλοίωτον διαφυλάττει ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Ἡμεῖς, οἱ τὴν θεῖαν καὶ ἔκπαγλον Μορφήν τοῦ Παναγίου καὶ Μεγάλου Διδασκάλου καὶ πατρός τῆς Ἐκκλησίας, Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, μετὰ δακρυβρέκτων ὀφθαλμῶν ἐνατενίζοντες, καὶ ἱκετεύοντες μετὰ συντετριμμένης καρδίας τοῦτον, ὅπως μὴ παύσῃ ἐνισχύων τὸν ὁμότροπον αὐτοῦ καὶ ὁμώνυμον Ἱερὸν Ἠγέτην ἡμῶν Χρυσόστομον, δοκιμάζοντα ἐν τῇ ἐξορίᾳ, εἰς ἣν τὸν κατεδίκασεν Ἡρωιδᾶς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, θλίψεις καὶ πικρίας ὁμοίας, μὲ ἐκείνας τὰς ὁποίας ἐδοκίμασεν Οὗτος. καὶ διὰ τῶν Ἀγίων Αὐτοῦ Πρεσβείων πρὸς τὸν Κύριον τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, νὰ μακρύνῃ τὰ ἔτη τῆς ζωῆς

αὐτοῦ, πρὸς παρηγορίαν καὶ καθοδήγησιν ἡμῶν τῶν εὐδῶκως καὶ ἡρωϊκῶς ἐξακολουθοῦντων τὸν ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας τῶν Πατέρων ἡμῶν Ἱερὸν Ἀγῶνα, οὐτινος, ὀρισθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἡγεῖται ἐπαξίως.

Οἱ Συνεργάται τοῦ Σεπτοῦ τούτου Ἠγέτου Σεβασμιώτατοι Ἐπίσκοποι, ἀπὸ τα κρησφύγετά των, τὰ ὁποῖα στεροῦνται τοῦ ζωογόνου Φωτὸς τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ ἀέρος τῆς ζωῆς, ἂν καὶ βαδίζουν βραδέως μὲν, ἀλλ' ἀσφαλῶς πρὸς τὸν θάνατον, τὴν εὐλογημένην αὐτὴν ἡμέραν τῆς δεκάτης τριτῆς τοῦ Νοεμβρίου, ἐν ἐλησμόνησαν καὶ ἔπεμψαν καθηκόντως εἰς τὴν ὑψηλὴν κορυφὴν τῆς Μυτιλήνης, μετὰ τῶν προσευχῶν των πρὸς τὸν Θεῖον Χρυσόρρημον, τοὺς πλέον ἱερωτέρους τῶν στοχασμῶν τῆς θλιμμένης ψυχῆς των, καὶ ἀντίκρυσαν νοερῶς τὴν Φωτεινὴν καὶ Σεπτὴν Μορφήν τοῦ προκαθημένου αὐτῶν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἦντλησαν θάρρος τοσοῦτον, ὥστε μετὰ περισσῆς πίστεως ἐπανέλαβον τὸν Ἱερὸν ὄρκον: «*Θὰ ζήσωμεν, διὰ νὰ ἀγωνισθῶμεν καὶ νὰ ἀποθάνωμεν ὑπὲρ τῆς Ἀληθείας καὶ εὐσεβείας τῶν Πατέρων μας*».

Ὁ Ἱερὸς Κληρὸς τῆς χειμαζομένης Ἐκκλησίας, ὁ σκληρότατος δοκιμαζόμενος καὶ ζῶν με ἀληθινὴν ἀγωνίαν, τὴν ἡμέραν αὐτὴν, τὴν μεγάλην δι' αὐτόν, τὴν ἐτίμησε μὲ προσευχὰς καὶ δεήσεις ὑπὲρ τοῦ θριάμβου καὶ τῆς δόξης τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ ἀγωνιζόμενος εὐσεβεστάτος καὶ πιστὸς Λαὸς τῶν Ὁρθοδόξων, ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον, μὲ τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν πίστιν, ἡ ὁποία ἰδιαιτάτα τὸν διακρίνει, ἐπανέλαβε τὴν ἱερὰν διαβεβαίωσιν, ὅτι θὰ παραμείνῃ μέχρις ἐσχάτων ἀγωνιζόμενος, εἰς τὰς ἱερὰς καὶ ἀκαταβλήτους ἐπάλξεις τῆς Ὁρθοδοξίας.

Μόνον ἐκεῖνοι, περὶ τῶν ὁποίων ὁ προφῆτης Ἡσαΐας εἶπεν: «*Ὁὗ οἱ βρωθήσονται, ὡ λαόν σου ὃ τὸ χρέον καὶ ὡ: ἔριον ὑπὸ σπηδός*».

Μόνον δι' αὐτοὺς ἡ 13ῃ Νοεμβρίου θὰ εἶναι ἡμέρα κατάρας καὶ ἐκδικήσεως. Κατ' αὐτὴν δὲ τὸ μῖσος των θὰ ἐξάπτεται καὶ ἡ μορφή των θὰ γίνεταί θηριωδεστέρα.

Ἀλλὰ ὁ προφῆτης τοῦ Θεοῦ λέγει δι' αὐτοὺς «*Ὡ: γὰρ λαόν σου βρωθήσεται ὑπὸ χρέον, καὶ ὡ: ἔριον βρωθήσεται ὑπὸ σπηδός, οὐὗ οἱ βρωθήσονται οὗ οἱ*».

Σεῖς δὲ ἀγωνισταὶ τῆς Εὐσεβείας τῶν Πατέρων ἡμῶν, μὴ ἀπελπίζεσθε, μηδὲ δειλιάτε! Μὴ φοβεῖσθε καὶ κατὰ τὸν Προφῆτην: «*Μὴ φοβεῖσθε ὀνειδισμόν ἀνθρώπων καὶ τῷ φανλισμῷ αὐτῶν μὴ ἠτᾶσθε* αὐτοὶ γὰρ βρωθήσονται».

Ο ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΗΡ ΗΜΩΝ ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ Ο ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΕΝ ΤΗ ΕΞΟΡΙΑ

«Ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ
αἰθῆσι ὑπὲρ τῶν προβάτων». (Ἰωάννης)

Ὁ λαὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ θέλων ταύτην νὰ ὑπερασπίσῃ, γίνεται μισητὸς καὶ συναντᾷ κατὰ κανόνα τὴν μῆνιν καὶ τὸν φθόνον τῶν ἀρεσκομένων εἰς τὸ ψεῦδος κακοβούλων καὶ ἀδίκων ἀνθρώπων.

Ὁ κανὼν οὗτος εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον γενικὸς

καὶ δὲν ἔχει, παρὰ ἐλαχίστας ἐξαιρέσεις.

Ἀπ' ἀνέκαθεν, ὅσοι ἠθέλησαν τὴν ἀλήθειαν νὰ λαλήσουν, ἐδιώχθησαν, ἐκακοποιήθησαν, μὲ κώνειον ἐποτίσθησαν, ἐξωρίσθησαν· καὶ ἐπάνω εἰς τὸν σταυρὸν ἐμαρτύρησαν καὶ ἐθανατώθησαν.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μέτρον τῆς ἀμοιβῆς, δι' ἐκείνους, οἵτινες γίνονται ἐρασταὶ τῆς ἀληθείας.

Ὁ κανὼν οὗτος, εὔρε τὴν ἐφαρμογὴν του καὶ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ Χρυσοστόμου, τοῦ ἐραστοῦ, δηλὸν ὅτι, τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου.

Οὗτος ὁ Χρυσοστόμῳ, Πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως ὄν, καθρέθη καὶ ἐξωρίσθη ὑπὸ τῆς Βασιλείας Εὐδοξίας καὶ τῶν εὐνοουμένων ὑπ' αὐτῆς Ἀρχιερέων, ἀναξίως φερόντων τὸ Ἀρχιερατικὸν ἄξιωμα.

Ἐξωρίσθη τρίς, διότι ἐλάλει τὴν ἀλήθειαν, καί, ὡς ἄλλος Ἰωάννης ὁ Προδρόμος καὶ Βαπτιστής, ἤλεγε τὴν τυραννίαν, τὴν ἀδικίαν, τὴν φανυλότητα καὶ τὸν ἀπερτὴ βίον τῆς Βασιλείας Εὐδοξίας.

Διὰ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἥτις τὸν ὠδήγει εἰς ἔλεγχον, ἐξωρίσθη εἰς Κουκουσὸν, εὐρισκομένην μεταξὺ Καππαδοκίας καὶ Ἀρμενίας, καὶ ἐκεῖ, ἀφοῦ μεθ' ὑπομονῆς Χριστιανικῆς ἐνεκατέφησε ἐπὶ πολλὸν χρόνον εἰς τὰς θλίψεις καὶ τὰς πικρίας, ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον τὴν 14 Σεπτεμβρίου.

Εἰς τὴν ἐξορίαν τῆς Κουκουσοῦ εὐρισκόμενος καὶ τὰ δεινὰ τῆς ἐξορίας καρτερικῶς ἱφιστάμενος, εἶχε τοσαύτην δύναμιν, ὥστε καὶ ἄλλους συμβούλευε ὑπομένειν εἰς τὰς θλίψεις καὶ τὰς πικρίας.

Ὑπὸ τῆς δυνάμεως ταύτης ἐνισχυόμενος καὶ ὀδηγούμενος ἔγραφε τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν πρὸς ἕτερον ἐξόριστον Ἐπίσκοπον Κυριακὸν ὀνόματι.

Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην τοῦ Θεοῦ Χρυσοστόμου θεωρήσαντες ἐπικαίρον καὶ ὀφέλιμον πάνιν, ἀπεφασίσαμεν τὴν ἀνατύπωσιν αὐτῆς ἐν τῷ παρόντι:

Ἐπιστολὴ τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον Κυριακόν,

«Φέρε, ὦ ἀδελφὲ Κυριακέ, νὰ θεραπεύσω τὴν πληγὴν τῆς λύπης σου καὶ νὰ διασκεδάσω τοῦ λογισμοῦ σου τὸ νέφος. Τί εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σὲ κἀμνει, ἀδελφέ, νὰ λυπῇσαι καὶ νὰ ἀδημονῇς; ὅτι ὁ χειμὼν εἶναι μεγάλος; καὶ ἡ φουρτοῦνα αὐτῇ, ἡ ὁποία ἐπέπεσεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, εἶναι πικρά καὶ βαρεῖα; καί, καὶ ἐγὼ τὸ γνωρίζω, καὶ οὐδεὶς ἀντιλέγει εἰς τοῦτο. Ἀλλὰ ἐὰν ἀγαπᾷς, ἐγὼ νὰ σοὶ ἂ ἀφέρω μίαν εἰκόνα τῶν σημερινῶν ταραχῶν. Πολλὰκις βλέπομεν τὴν θάλασσαν νὰ ταράττεται ὅλη κάτωθεν ἐκ τῆς ἀβύσσου. Βλέπομεν δὲ καὶ τοὺς ναύτας, οἵτινες μὴ ἔχοντες, τί νὰ κἀμουν ἀπὸ τὴν ὑπερβολὴν τῆς φουρτοῦνας, δένουν τὰς χεῖρας εἰς τὰ γόνατά των, καὶ κάθονται, ἀποροῦντες. Ἐπειδὴ δὲν βλέπουν οὔτε οὐρανόν, οὔτε πέλαγος, οὔτε γῆν, ἀλλὰ εὐρίσκονται κατακείμενοι εἰς τὸ κατὰ στροφία τοῦ πλοιαρίου των, καὶ ἐκεῖ κλαῖουσιν καὶ ὀδύρονται. Καθὼς λοιπὸν τοιαύτη φουρτοῦνα γίνεται εἰς τὴν θάλασσαν, οὕτω καὶ τώρα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ ἀκολουθεῖ χειροτέρα φουρτοῦνα καὶ περισσότερα κύματα.

Ὅθεν παρακαλεῖ τὸν Δεσπότην καὶ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ ὁποῖος δὲν καταπραΐνει τὴν

φορτοῦναν ταύτην μὲ δυσκολίαν, ἀλλὰ μὲ μόνον τὸ νεῦμα καὶ τὴν θέλησιν του. Καὶ ἐὰν πολλάκις ἐπαρκαλέσας τὸν Κύριον καὶ δὲν εἰσηκούσθῃ, μὴ ἀμελήσῃς. Διότι τοιαύτη συνήθεια εἶναι εἰς τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, νὰ μὴ εἰσακούῃ παρευθὺς, προνοούμενος διὰ τὴν σωτηρίαν μας.

Μήπως δὲν ἠδύνατο, νὰ λυτρώσῃ τοὺς τρεῖς παῖδας, ἐκείνους, νὰ μὴ βληθῶσι εἰς τὴν κἀμινον; Ναί, ἠδύνατο· ἀλλ' ὅμως τοὺς ἔσωσε, ἀφοῦ ἔγιναν σκλάβοι εἰς τὴν Βαβυλῶνα. καὶ ἀφοῦ ἐρρίφθησαν εἰς τὴν χώραν τῶν βαρβάρων, καὶ ἐξωρίσθησαν ἀπὸ τὴν πατρικὴν τῶν κληρονομίαν· καὶ ἀφοῦ τέλος ἐρρίφθησαν εἰς τὴν κἀμινον καὶ ἀπελπίσθησαν ἀπὸ ὅλους, ὥστε δὲν ἔμεινε δι' αὐτοὺς καμμία βοήθεια. Τότε δὲ, τότε ὁ ἀληθινὸς Θεός, αἰφνιδίως τὴν θαυματουργίαν ἐποίησε, καὶ διεσκόρπισε τὸ πῦρ τῆς κἀμίνου τῶν Χαλδαίων. Καὶ λοιπὸν, ἡ κἀμινος ἔγινε ἡ Ἐκκλησία εἰς τοὺς ἐν αὐτῇ εὐρισκομένους τρεῖς παῖδας. Ὅθεν καὶ ἐκάλουν ὅλα τὰ κτίσματα Ἀγγέλους, Δυνάμεις, Στοιχεῖα. Καὶ οὕτω ὅλα συναθροίζοντες ἔλεγον: «Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον». Βλέπετε ἀδελφέ, πῶς ἡ ὑπομονὴ τῶν Δικαίων, μετέβαλε τὴν φωτίαν εἰς δρόσον; καὶ πῶς αὐτὴ ἔπεισε τὸν τύραννον Ναβουχοδονόσορ, νὰ στέλῃ γράμματα εἰς ὅλην τὴν βασιλείαν του καὶ νὰ λέγῃ: «Μέγας εἶναι ὁ Θεὸς Σεδράχ, Μισάχ καὶ Αὐδεναγώ» (τῶν τριῶν παίδων)· καὶ βλέπε πόσον ἀπότομον καὶ φοβερὸν ὀρισμὸν ἔκαμεν. Ὅστις, λέγει, ἤθελεν εἰπῇ λόγον ἐναντίον τῶν Τριῶν Παίδων, τοῦτον τὸ σπῆτι νὰ διαρπάζεται, καὶ τὰ ὑπάρχοντά του, νὰ γίνωνται αὐθεντικά.

Λοιπὸν μὴ λυπῇσαι, ἀδελφὲ Κυριακέ, διότι καὶ ἐγὼ, ὅταν ἐξωρίσθην ἀπὸ τὴν Κωνσταντινουπόλιν, δὲν ἐφρόντιζα περὶ οὐδενός, ἀλλ' ἔλεγον ταῦτα εἰς τὸν ἐαυτόν μου. Ἄν θέλῃ ἡ Βασίλισσα νὰ μὲ ἐξορίσῃ, ἄς μὲ ἐξορίσῃ. «Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς». Ἄν θέλῃ νὰ μὲ πριονίσῃ, ἄς μὲ πριονίσῃ, ἔχω εἰς τοῦτο παράδειγμα τὸν προφήτην Ἠσαΐαν. Ἄν θέλῃ νὰ μὲ εἰσπῇ εἰς τὸ πέλαγος, ἐνθυμούμαι τὸν προφήτην Ἰωνάν, ὅστις ἔπαθε τοῦτο. Ἄν θέλῃ νὰ μὲ βάλῃ μέσα εἰς λάκκον, ἔχω παράδειγμα τὸν προφήτην Δανιήλ, ὅστις ἐβλήθη εἰς λάκκον τῶν λεόντων. Ἐὰν θέλῃ νὰ μὲ λιθοβολήσῃ, ἔχω τὸν πρωτομάρτυρα Στέφανον, ὅστις τοῦτο ἔδοκίμασε. Ἄν θέλῃ νὰ μὲ ἀποκεφαλίσῃ ἔχω ὑπόδειγμα τὸν Βαπτιστὴν Ἰωάννην. Ἄν θέλῃ νὰ πάρῃ τὰ ὑπάρχοντά μου, ἐὰν ἔχω, ἄς τὰ πάρῃ «Γυμνὸς ἐξηλθὼν ἐκ κοιλίας μητρὸς μου, γυμνὸς καὶ ἀτελεύστομαι» (Ἰωβ. α' 21).

Εἰς ἐμὲ παραγγέλλει καὶ ὁ Ἀπόστολος λέγων «πρόσωπον Θεοῦ ἀνθρώπου οὐ λαμβάνει» (Γαλατ. β' 6) καὶ «εἰ ἀνθρώποις ἤρεσκον, Χριστοῦ δούλος οὐκ ἂν ἦμην». Ἐνισχύει με καὶ ὁ Δαβὶδ λέγων: «Ἐλάλουν ἐν τοῖς μαρτυρίοις σου ἐναντίον Βασιλέων, καὶ οὐκ ἡσυχνόμεν» (ψαλ. ρ' 17).

Πολλὰ κατεσκεύασαν ἐναντίον μου οἱ μισοῦντες με, ἀλλὰ ὅλα τὰ ἔκαμαν ἐκ τοῦ φθόνου καὶ τῆς κακίας των. Γνωρίζω ὅτι λυπεῖσαι, ἀδελφέ, διότι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι μὲ ἐξόρισαν, παρηγορία περιπατοῦν εἰς τὰς ἀγορὰς, καὶ ἀκολουθεῖ αὐτοὺς πλῆθος δορυφόρων καὶ δούλων. Ἀλλ' ὅμως ἐνθυμήσου πάλιν τὸν πλούσιον καὶ τὸν Λάζαρον, ποῖος μὲν, εἰς τὴν πα-

ροῦσαν ζωὴν ἐθλίβη, ποῖος δὲ ἀπῆλανε.

Καὶ τί γὰρ ἐβλάψα τὸν Λάζαρον ἢ ἐδῶ πτωχεῖα; δὲν ἐφέρθη ἐκεῖνος εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ με δόξαν, ὥσάν ἀθλητῆς καὶ τροπαιοῦχος; Τί δὲ ὠφέλησε τὸν πλούσιον ὁ πλοῦτος, τὸν ἐνδεδυμένον πορφύραν καὶ βύσσον; Οὐδέν. Διατί, ποῦ εἶναι τώρα οἱ ραβδούχοι του; ποῦ οἱ δορυφόροι του; ποῦ εἶναι τὰ χρυσοχάλινα ἀλογά του; ποῦ εἶναι οἱ κόλακες, καὶ ἡ βασιλική του τράπεζα; δὲν ἐφέρθη εἰς τὸν τάφον ὁ ἄθλιος, δεμένος ὡς ληστής, φέρον τὴν ψυχὴν του γυμνήν ἀπὸ τὸν Κόσμον τοῦτον; καὶ φωνάζων με εὐχαριστοῦν καὶ ἀνωφελῇ φωνῇ: «Πάτερ Ἀβραάμ, ἔλεη σὸν με, καὶ πέμψον Λάζαρον, διὰ νὰ βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου σου εἰς τὸ νερόν, καὶ με αὐτὸ νὰ δροσίωσιν τὴν γλῶσσάν μου, ἢ ὅποια καίεται πρὸς εἰς τὴν φλόγα ταύτην;

Ἄθλιε πλούσιε, τί πατέρα ὀνομάζεις τὸν Ἀβραάμ, τὴν ζωὴν τοῦ ὁποίου δὲν ἐμιμήθης; ὁ Ἀβραάμ κάθε ἀνθρώπον ἐδέχετο εἰς τὸν οἶκον του, σὺ δέ, οὐδὲ ἓνα πτωχὸν ἐθρεψες. Δὲν πρέπει νὰ θρηνησωμεν τὸν δυστυχῆ αὐτὸν πλούσιον, ὅστις εἶχεν τόσον πλοῦτον καὶ ἔγινε πτωχὸς καὶ ἐνδεὴς μιᾶς ρανίδος ὕδατος; καὶ διατί τοῦτο; Ἐπειδὴ εἰς τὸν χειμῶνα τῆς παρουσίας ζωῆς δὲν ἔσπειρε, καὶ ὅταν ἦλθε τὸ θέρος τῆς ἄλλης ζωῆς δὲν εἶχε νὰ θερίσῃ. Καὶ τοῦτο γίνεται κατ' οἰκονομίαν τοῦ Δεσπότη τῶν ὁλῶν Θεοῦ. Δηλαδή τὸ νὰ εἶναι ἡ κόλασις τῶν ἀσεβῶν ἕναντι τῆς ἀναπαύσεως τῶν δικαίων, ἵνα βλέπωσι ἀλλήλους οἱ ἀσεβεῖς τοὺς εὐσεβεῖς, καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ τοὺς δικαίους· καὶ τοιουτοτρόπως νὰ γνωρίζῃ ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Τότε γὰρ κάθε Μάρτυς θέλει γνωρίσῃ τὸν τύραννόν του· καὶ ἀντιστροφῶς κάθε τύραννος θὰ γνωρίσῃ τὸν ὑπ' αὐτοῦ βασανισθέντα Μάρτυρα.

Καὶ οἱ ταῦτα δὲν εἶναι λόγια ἰδικά μου, ἀκουσον τὴν Σοφίαν τοῦ Σολομῶντος, ἥτις λέγει: «Τότε στήσεται ἐν παρηγοίᾳ πολλῇ ὁ δίκαιος κατὰ πρόσωπον τῶν θλιψάντων αὐτόν». Καθὼς γὰρ ὁ ὁδοιπόρος, ὅστις περιπατῶν εἰς τὸ καῦμα τοῦ ἡλίου τόχῃ δὲ νὰ εὗρῃ καμμίαν βρύσιν καθαροῦ νεροῦ, κατακαίεται μὲν ἀπὸ τὴν δίψαν, ἐμποδίζεται δὲ ἀπὸ

τὸ νὰ μὴ πῇ νερόν· ἢ καθὼς τις, ὅστις πεινᾷ πολλὰ, καὶ κάθηται μὲν πλησίον τραπέζης γεμάτης ἀπὸ διάφορα φαγητά, ἐμποδίζεται δὲ ἀπὸ κανένα δυνατώτερον νὰ μὴ φάγῃ· καθὼς λέγω ἀμφοτέρω οὔτοι πολὺν πόνον καὶ τιμωρίαν δοκιμάζουν, μὴ δυνάμενοι νὰ ἱκανοποιήσων τὴν ἐπιθυμίαν των, τοιουτοτρόπως ἔχει νὰ γίνῃ καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως. Διατί θέλουν βλέπει μὲν τοὺς ἁγίους εὐφραίνομένους, οἱ ἀσεβεῖς καὶ ἁμαρτωλοὶ, δὲν θὰ δινηθῶν

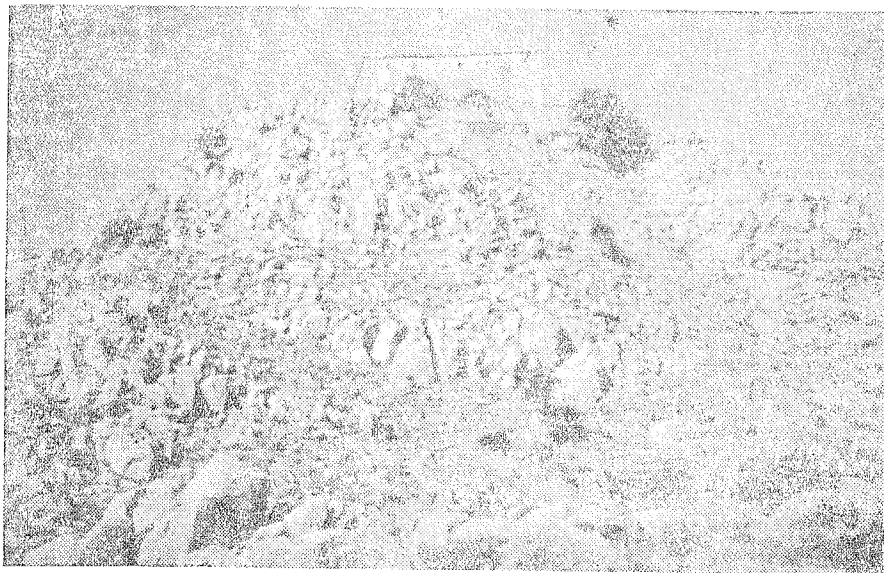
ὅμως νὰ ἀπολαύσων καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὴν βασιλικὴν τράπεζαν τῶν Δικαίων.

Ὅθεν καὶ ὁ Θεὸς θέλων νὰ τιμωρήσῃ τὸν Ἀδάμ, τὸν ἔκαμε νὰ κάθῃται ἀντικρὺ τοῦ Παράδεισου καὶ νὰ ἐργάζεται τὴν γῆν, ἵνα καθ' ἑκάστην ἡμέραν, βλέποντας μὲν τὸν ποσειδῶν ἐκεῖνον τόπον τοῦ παραδείσου, ἐκ τοῦ

ὁποίου ἐξῆλθεν, μὴ δυνάμενος δὲ νὰ τὸν ἀπολαύσῃ, ἔχει πάντοτε πόνον καὶ θλίψιν εἰς τὴν ψυχὴν του ἀφόρητον.

Ἐὰν ἴσως ἀδελφεὲ Κυριακέ, δὲν ἀνταρῶσωμεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν, ἀλλ' ὅμως ἐκεῖ εἰς τὴν ἄλλην, οὐδεὶς δὲν θὰ μᾶς ἐμποδίσῃ. Τότε δὲ θὰ ἴδωμεν καὶ ἐκεῖνους, οἵτινες μᾶς ἐξώρισαν, καθὼς καὶ ὁ Λάζαρος εἶδε τὸν πλούσιον καὶ οἱ Μάρτυρες θὰ ἴδουν τοὺς τυράννους, οἵτινες τοὺς ἐμαρτύρησαν.

Διὰ τοῦτο λοιπὸν μὴ λυγῆσαι, ἀγαπητέ ἀδελφέ· ἀλλ' ἐνθυμοῦ τὸν προφήτην Ἠσαΐαν λέγοντο: «Μὴ φοβεῖσθε ὀνειδισμὸν ἀνθρώπων, καὶ τῷ φανλισμῷ αὐτῶν μὴ ἠττάσθε, ὥς γὰρ ἱμάτιον βρωθήσεται ὑπὸ χρόνου, καὶ ὥς ἔριον βρωθήσεται ὑπὸ σιγῆς, οὕτω βρωθήσονται». Στοχάσου δὲ καὶ τὸν Δεσπότην Χριστόν, πῶς μέσα ἀπὸ τὰ σπάργανα ἐδιώκετο, καὶ εἰς τὴν βάρβαρον γῆν τῶν Αἰγυπτίων ἀπερρίπτετο. Ποῖος; Ἐκεῖνος ὅστις κρατεῖ τὸν κόσμον εἰς τὰς χεῖρας του· καὶ διατί, διὰ νὰ γίνῃ τύπος εἰς ἡμᾶς καὶ παραδειγμα, τοῦ νὰ μὴ παραπονούμεθα καὶ νὰ γογγύζωμεν εἰς τοὺς πειρασμούς; Ἐνθυμήσου δὲ διὰ χάριν ἰδικήν μου, καὶ τὸ πάθος τοῦ Σωτήρος, καὶ πόσας ὕβρεις ὁ Δεσπότης τῶν ἀπάντων ὑπέμεινε δι' ἡμᾶς. Ἄλλοι μὲν ἐκ τῶν Ἰουδαίων ὀνόμαζον Αἰνὸν Σαμαρείτην, καὶ οἰνοπότην, ἄλλος δὲ, δαιμονι-

Ἡ ΑΕΤΟΦΩΛΙΑ

Στὸν ἀνεμόδαρτο αὐτὸ βράχιο ἀλυσσοδέθηκε ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως στὸ πρόσσωπο τοῦ κατήλωμένου μας Ἰσραήλ. Ντροπὴ σ' ὅσους κλείσουν τὰ μάτια μπροστά στὸ μεγάλο αὐτὸ ἐγκλημα.

σμένον καὶ ψευδοπροφήτην, καὶ ἔλεγον: Ἰδοὺ ἄνθρωπος φάγος καὶ οἰνοπότης, καὶ ὅτι ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν Δαιμονίων ἐβάλλει τὰ δαιμόνια.

Τὶ δὲ νὰ λέγω εἰς σέ, πῶς ἐπῆγαν, ὦ, τοῦ θαύματος! νὰ κατακηρύξουν Αὐτόν; καὶ πῶς εἰς τὸ πρόσωπον Αὐτὸν ἔπτυν; καὶ ραπίσματα Τοῦ ἔδιδαν; πῶς, ὅτι ἐπότισαν αὐτὸν χολήν; καὶ μὲ τὸν κάλαμον ἐκτύπων τὴν παναγίαν Τοῦ κεφαλῆν; καὶ ἐνέδυνον Αὐτὸν μὲ χλαμύδα χλεύης; πῶς ὅτι μὲ ἀκάνθας ἐστεφάνωσαν αὐτόν καὶ ἐγονάτιζον ἐμπρὸς τοῦ περιπαίζοντες Αὐτόν; Τὶ νὰ σοὶ λέγω, πῶς ἔφερον Αὐτὸν εἰς τὸ πάθος καὶ τὸν σταυρὸν γυμνὸν καὶ κατὰ κριτον, οἱ αἱμοβόροι ἐκείνοι κύνες; καὶ πῶς οἱ Μαθηταὶ τοῦ τὸν ἐγκατέλειπον; Τὶ νὰ λέγω εἰς σέ πῶς ἐσταύρωσαν Αὐτόν ὡς πονηρὸν μεταξὺ δύο ληστών; Τὶ ἔτι πῶς ὁ Κύριος ἔμεινε ἄταφος, διὰ τὸν κατέβιβασαν ἀπὸ τὸν Σταυρὸν, ἕως οὗ ἦλθεν ὁ Ἰωσήφ ὁ Ἀριμαθαῖος καὶ ἐζήτησεν Αὐτὸν νὰ τον θάψῃ;

Ἐνθυμήσου δὲ πάλιν τοὺς Ἀποστόλους τοῦ Κυρίου, πῶς εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Εὐαγγελίου ἐδιώκοντο ἀπὸ κάθε τόπου· καὶ ἐκρύπτοντο εἰς τὰς πόλεις. Καὶ ὁ μὲν Παῦλος ἦτο κερκυρμένος εἰς τὴν πορφυροπώλιδα γυναιῖα, ὁ δὲ Πέτρος εἰς τὸν Σίμωνα τὸν ταμβάκην, καὶ πῶς δὲν εἶχον παρησίαν κοντὰ εἰς τοὺς πλουσίους. Ὑστερον ὅμως ὅλα ἔγιναν εὐκόλα εἰς αὐτούς. Οὕτω καὶ σὺ ἀδελφέ, μὴ λυπήσῃ, ἂν τώρα ἀκολουθοῦν τὰ λυπηρά, διότι ὕστερον θὰ ἀκολουθήσουν τὰ χαροπὰ.

Ἦκουσα δὲ καὶ διὰ τὸν φλύαρον ἐκεῖ ὃν Ἀρσάκιον, τὸν ὁποῖον ἀνεβίβασεν ἡ Βασίλισσα εἰς τὸν θρόνον μου, διὲθλιψε πολὺ τοὺς ἀδελφούς καὶ τὰς Παρθένους, αἵτινες μὲ ὑπεστήριξαν καὶ δὲν ἠθέλουν νὰ συγκοινωνήσουν μετ' αὐτοῦ, ἀπὸ τοὺς ὁποίους πολλοὶ καὶ ἀπέθανον εἰς τὴν φυλακὴν διὰ τὴν ἀγάπην μου.

Ἐκεῖνος λέγω ὁ προβατόσχημος (Ἀρχιεπίσκοπος Ἀρσάκιος) λύκος, ὁ ὁποῖος, ἔχει μόνον σχῆμα Ἐπισκόπου, μοιχὸς δὲ εἶναι κατὰ ἀλήθειαν; Διότι καθὼς ἡ γυνὴ ὀνομάζεται μοιχαλὶς, ὅταν ζῶντος τοῦ ἀνδρός της, λάβῃ ἄλλον ἄνδρα, οὕτω καὶ αὐτὸς ἦταν μοιχὸς οὐχὶ κατὰ σάρκα, ἀλλὰ κατὰ πνεῦμα, ἐπειδὴ ζῶντος ἐμοῦ τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, αὐτὸς ἤρπασε τὸν θρόνον μου.

Ταῦτα ἀδελφεῖ Κυριακέ, σοὶ γράφω ἀπὸ τὴν Κωνσταντίνον, ὅπου ἡ Βασίλισσα διέταξε καὶ ἐξωρίσθημεν. Πολλὰς δὲ θλίψεις καὶ πειρασμοὺς εὗρομεν κατὰ τὸν δρόμον, ἀλλ' ὅμως δι' αὐτὰ δὲν ἐφρόντισα. Ὅταν δὲ ἦλθομεν εἰς τὴν χώραν τῶν Καλπαδοκίων, καὶ εἰς τὴν Ταυροκελιάν, χοροὶ Ἀγίων Πατέρων μᾶς προϋπάντησαν. Ἀλλὰ καὶ πλήθος Μοναχῶν καὶ παρθένων, οἵτινες ἔχουν βρῦσεις δακρύων ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν των, καὶ ἔκλαιον ἀπαρηγόρητα, βλέποντες ἡμᾶς, πῶς ἀπηρχόμεθα εἰς ἐξορίαν, καὶ ἔλεγον μεταξὺ των, συμφέρον ἦτο εἰς τὸν κόσμον νὰ σβύσῃ ὁ ἥλιος, παρὰ νὰ σιωπήσῃ τὸ στόμα τοῦ Ἰωάννου. Αὐτὰ τὰ λόγια μὲ ἐτάραξαν καὶ μὲ ἐλύπησαν, ἀδελφέ, περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ δεινὰ, ἅτινα ἔπαθον, ἐπειδὴ καὶ ἐβλεπον ὅλους κλαίοντας. Διὰ δὲ τὰ ἅλλα, ὅσα μοι συνέβησαν, καμμίαν φροντίδα δὲν ἔκαμα.

Πολὺ δὲ καλῶς μᾶς ἐδεξιόθη καὶ ὁ ἐπίσκοπος τῆς πόλεως ταύτης καὶ πολλὴν ἀγάπην ἔδειξεν εἰς

ἡμᾶς, ὥστε ἂν ἦτο δυνατόν, καὶ ἐὰν δὲν ἐφυλάττομεν τοὺς ὅρους καὶ κανόνας, οἵτινες δὲν ἐπιτρέπουν νὰ μετατίθενται οἱ ἐπίσκοποι καὶ νὰ μὴ εἶναι δύο εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν Ἐπισκοπὴν, θὰ ἔδιδε καὶ τὸν θρόνον τοῦ ἀκόμη εἰς ἡμᾶς.

Λέομαι λοιπὸν καὶ ἀντιβολῶ, ἀπορριψὸν ἀδελφέ, τὴν λύπην καὶ ἀθυμίαν ἐκ τῆς ψυχῆς σου, καὶ ἐνθυμοῦ καὶ ἡμᾶς εἰς τὰς πρὸς Θεὸν ἰκεσίας σου.

«Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ἰωάννης»

Βλέπετε ὅθεν, πῶς οἱ τῆς Ἀληθείας ὑπέρμαχοι ἐρασταὶ διέρχονται τὸν παρόντα βίον, καὶ πῶς τελειώνουν τὴν ἁγίαν ζωὴν των.

Ἄς ἔχουν ὑπ' ὄψιν των οἱ ἀγωνιζόμενοι ὑπὲρ τῆς Ἀληθείας Κληρικοὶ καὶ Λαϊκοὶ τὸ θάρρος καὶ τὴν ὑπομονὴν τοῦ Θεοῦ Χρυσοστόμου· καὶ ἃς ὀπλίζονται μὲ δύναμιν, ἵνα εὐθαρσῶς συνεχίσωσι τὸν ὁραῖον καὶ τερπνὸν τοῦτον τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀγῶνα.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΤΑ ΟΠΛΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΜΑΣ

ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Ἐπισκόπου
Διαυλείας κ. ΠΟΥΚΑΡΗΟΥ.

Ἡμεῖς ἐστέ τὸ Φῶς τοῦ κόσμου.

(Ματθ. ε' 14)

Ὁ Κύριός μας Φῶς ἔβλεπε ἐμπρὸς Του τοὺς Μαθητάς Του· καὶ φῶς τοὺς ἠθέλει νὰ εἶναι. Φῶς θέλει νὰ εἶναι καὶ ὅσοι διὰ μέσου τῶν αἰώνων θὰ φέρουν τὴν τιμὴν νὰ ἀκούουν μὲ τὸ ὄνομα Χριστιανός «Ἡμεῖς ἐστέ τὸ Φῶς τοῦ κόσμου.»

Ναὶ Φῶτα μέσα εἰς τὸ σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας, ἡ ὁποία, παρ' ὅλην τὴν δύναμιν τῆς μεγίστης Θεοσίας τοῦ Γολγοθᾶ, ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχη ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν τῆς ἑκατομύρια ἀνθρώπων!

Φῶτα θέλει τοὺς χριστιανούς Του ὁ θεῖος Αυτρωτής μας, νὰ λάμπουν καὶ νὰ φωτίζουν τὸν δρόμον, ποῦ φέρει εἰς τὴν Ἀλήθειαν, εἰς Αὐτὸν τὸν Σωτῆρα Χριστόν.

Ἦτο φῶς ὁ θεῖος Αυτρωτής καὶ φῶς ὠνόμαζε τὸν ἑαυτόν του. Ἐγώ, ἔλεγεν, εἰμὶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ὁ ἐμὲ ἀκολουθῶν, οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ. Εἶναι φῶς ὁ Χριστὸς «Ἦν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ὁ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον» καὶ φῶς θέλει νὰ εἶναι καὶ ἐκεῖνοι, ποὺ θέλουν νὰ λέγονται Χριστιανοί.

Πρέπει ναὶ, νὰ εἴμεθα φῶτα, ἀφοῦ τοῦ φωτός εἴμεθα τέκνα· διότι ἐὰν ἡμεῖς, οἱ προωρισμένοι νὰ φωτίζωμεν τὸν κόσμον, μὲ τὸ φῶς τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀληθείας, γίνωμεν σκότος ἐν τῇ σκοτίᾳ τῆς ἀσεβείας, τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ τοῦ αἰῶνος τούτου καὶ τῆς ἁμαρτίας, ἡ ὁποία ἔχει καλύψει τὸν περισσότερον τῆς σήμερον κόσμον, τότε τὸ σκότος πόσον; «Εἰ οὖν τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστί, τὸ σκότος πόσον»;

Πρέπει νὰ διατηρήσωμεν τὸ φέγγος μας, ἵνα ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ ἀποκαλούμεθα γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί.

Ἐὰν εἴμεθα ἐσβεσμένοι φανοὶ καὶ δὲν ἀκτινοβολοῦμεν τὸ φῶς τῆς ἀκτινοβολίας τῶν ἀρετῶν, τῆς Χριστιανικῆς Ἀληθείας, τότε θὰ πρέπη οὔτε χριστιανοὶ νὰ λεγόμεθα· τότε αὐτὸ τὸ ὄνομα Χριστιαν-

νός, αὐτὸ θὰ γίνῃ ὁ ἀντίδικος ἡμῶν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως.

Θέλεις νὰ λέγῃς καὶ νὰ εἶσαι γνήσιος Ὁρθόδοξος; Χριστιανός; Πρῶτον διαφύλαξον, ὡς τὴν κόρην τῶν ὀφθαλμῶν σου, τὴν Ἱερὰν παρακαταθήκην τῆς Ὁρθοδόξου καὶ Ἀγιοτάτης ἡμῶν πίστεως, τὴν ὁποίαν περιελάβομεν ἐκ τῶν πατέρων ἡμῶν καὶ ἔσο ἔτιμος χάριν αὐτῆς νὰ θυσιάσῃς τὰ πάντα.

Κατόπιν ὡς θεῖος Παῦλος λέγει τοῖς ἐν Χριστῷ πιστεύουσιν, *ἀξίως περιπατεῖν τῆς κλήσεως, ἧς ἐκλήθησαν*, βίδισον ἐπὶ τὰ ἔργα ὅλων ἐκείνων, οἵτινες περιελάττησαν ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ ἀξίως τῆς ἐν Χριστῷ κλήσεώς των.

Τοῦτον τὸν τρόπον τοῦ θεοσώστου βαδίσματος ὑποδεικνύει ὁ θεῖος τῶν Ἑθνῶν Διδάσκαλος Παῦλος, γράφων πρὸς τοὺς Κορινθίους τὴν Δευτέραν πρὸς αὐτοὺς ἐπιστολὴν του.

Θέλετε, ὦ Κορινθιοὶ νὰ εἰσθε πραγματικοὶ Χριστιανοί; θέλετε νὰ περιπατήσετε ἀξίως τῆς κλήσεώς σας; θέλετε νὰ ἔχετε φῶς μέσα σας δυνατὸν νὰ φωτίσῃ τὸν ἰδικὸν σας δρόμον καὶ τοὺς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου εὐρισκομένους; Ζήσατε μὲ τὸν τρόπον ποὺ ζῶ καὶ ἐγὼ λέγει ὁ θεῖος Παῦλος.

«Μὴ δίδοντες μηδὲν πρόσκομμα εἰς μηδὲν πράγμα, διὰ τὸ μὴ προσαφθῆναι μῶμος εἰς τὴν διακονίαν, ἀλλ' ἐν παντὶ συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς διάκονοι Θεοῦ ἐν ὑπομονῇ πολλῇ, ἐν θλίψεσιν, ἐν ἀνάγκαις, ἐν στενοχωρίαις, ἐν πληγαῖς, ἐν φυλακαῖς, ἐν ἀκαταστασίαις, ἐν κόποις ἐν ἀγρυπνίαις, ἐν νηστείαις, ἐν καθαρότητι, ἐν γνώσει, ἐν μακροθυμίᾳ ἐν χρηστότητι, ἐν πνεύματι ἀγάπῃ, ἐν ἀγάπῃ ἀνυποκρίτῳ, ἐν φόβῳ ἀληθείας, ἐν δυνάμει Θεοῦ, διὰ τῶν ὅπλων τῆς δικαιοσύνης τῶν δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν, διὰ δόξης καὶ ἀτιμίας, διὰ δυσφημίας, ὡς κλάνοι, ἀλλ' ἀληθεῖς, ὡς ἀγνοοῦμενοι, ἀλλὰ καλῶς γνωσκόμενοι, ὡς ἀποκνησκοντες, ἀλλ' ἰσὺν ζώμεν, ὡς παιδευόμενοι, ἀλλὰ μὴ θανατούμενοι, ὡς λυπούμενοι, πάντοτε ὁμῶς χαίροντες, ὡς πτωχοὶ πολλοὺς ὁμῶς πλουτίζοντες, ὡς μηδὲν ἔχοντες, ἀλλὰ τὰ πάντα κατέχοντες».

Αὐτοὺς τοὺς λόγους ἔγραψεν ὁ θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος πρὸς τοὺς Κορινθίους, ἵνα ὑποδείξῃ εἰς αὐτοὺς τὸν δρόμον ποὺ ὁδηγεῖ τὸν Χριστιανὸν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ τὸν τρόπον του βαδίζειν καὶ περιπατεῖν ἀξίως τῆς κλήσεως, ἧς ἐκλήθησαν οἱ ἐν Χριστῷ πιστεύοντες.

Προσέχετε λοιπὸν καὶ σεῖς, ὅσοι θέλετε νὰ εἰσθε ἀγωνισταὶ τῆς εὐσεβείας καὶ νὰ φέρετε τὸ ἄξιον πάσης τιμῆς ὄνομα, τοῦ Γενησίου Χριστιανοῦ. Προσέχετε εἰς τούτους τοὺς μεγάλους λόγους τοῦ θεοῦ Παύλου, διότι ἐάν δὲν εἴμεθα ὡς καθορίζει οὗτος, τότε κρῖμα ἑαυτοῖς ποιούμεθα, καὶ ἀντὶ φωτὸς γινόμεθα σκότος, ἀντὶ ὀφελείας ζημίαν προσφέρομεν εἰς τὸν Ἀγῶνα τὸν Ἱερὸν καὶ Ἁγιον, τὸν ὁποῖον διεξάγομεν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς εὐσεβείας τῶν Πατέρων μας.

«Μηδεμίαν ἐν μηδενὶ δίδοντες προσκοπήν, ἀλλ' ἐν παντὶ συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διάκονοι». Ὅχι μόνον νὰ φυλάττωμεν τοὺς θησαυροὺς τῶν Πατέρων ἡμῶν ἐν τῇ Ὁρθοδόξῃ καὶ νὰ φροντίζομεν νὰ ἡμεῖς καθαροὶ ἀπὸ πάσαν κατη-

γορίαν καὶ ἀνώτεροι ἀπὸ πᾶσαν μέμψιν, ἀλλὰ καὶ νὰ συνιστῶμεν ἑαυτοὺς, νὰ δεικνύομεν δηλαδὴ, τοιαύτην ἀμεμπτον ζωὴν, κατὰ τὸ ἀνθρωπίνως δυνατόν, ὥστε διὰ μέσου τῆς ἐν λόγῳ καὶ πράξεσιν εὐαγγελικῆς ἡμῶν διαγωγῆς, νὰ φαινόμεθα, ὅτι τῇ ἀληθείᾳ εἴμεθα παῖδι τῷ Θεοῦ καὶ πραγματικοὶ Χριστιανοί, τοῦτέστιν φῶτα τῆς ἀρετῆς μὲ τὴν ἀκτινοβολίαν τῆς ὁποίας νὰ ἐπιβαλόμεθα ἐν πᾶσι, καὶ νὰ φωτίζομεν τὸν δρόμον πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἵνα τὸν ἀκολουθήσουν καὶ ἄλλοι.

Ἀκόμη νὰ ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ ἰσχυρίζομεθα, ὅτι ἐν ἀληθείᾳ ὑποστηρίζομεν τὰς Ὁρθοδόξους Χριστιανικὰς Ἀρχὰς καὶ ἀληθῶς ὑπὲρ αὐτῶν πάσχομεν.

Οὕτως ὁ Ἀγὼν ἡμῶν θὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐπιτυχίαν καὶ τὸν θρίαμβον. Οὕτω ζήσαντες καὶ πολιτευθέντες οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι, οἱ πρῶτοι χριστιανοί, ἀπέσπασαν τὸν θαυμασμόν τῶν διωκτῶν των, καὶ οἱ ἀγῶνες των ἐστέφθησαν μὲ τὸν στέφανον τοῦ θριαμβοῦ καὶ τῆς Νίκης τοῦ χριστιανισμοῦ.

Αὐτὰ, ὅσα συνέστησεν ὁ θεῖος Παῦλος πρὸς τοὺς Κορινθίους καὶ πρὸς πάντας τοὺς εἰς Χριστὸν πιστεύοντας, *«τὸ περιπατεῖν ἀξίως τῆς κλήσεως, ἧς ἐκλήθησαν»* *«τὸ μὴ δίδοναι μηδεμίαν ἐν μηδενὶ προσκοπήν»* καὶ τὸ *«ἐν παντὶ συνιστᾶναι ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διάκονοι»* καὶ τὸ εἶναι κατὰ τὸ Κύριον ἡμῶν *φῶς αὐτοῖς* ἀποτελοῦν τὰ ἀκατανίκητα ὅπλα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ἅτινα ἐγγυῶνται εἰς ἡμᾶς τὸν θρίαμβον καὶ τὴν Νικην. Αὐτὰ εἶναι τὰ ὅπλα τῆς στρατίας ἡμῶν, τὰ δυνατὰ πρὸς καθάρεισιν ὁχυρωμάτων.

Ἄς ὁπλισθῶμεν λοιπὸν πάντες ἡμεῖς οἱ ἀγωνιζόμενοι τὸν καλὸν τῆς πίστεως, τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀγῶνα, εἴτε κληρικοὶ εἴμεθα, εἴτε λαϊκοί, ἃς ὁπλισθῶμεν μὲ αὐτὴν τὴν πανοπλίαν, τὴν ὁποίαν ἐκ πείρας συνιστᾷ εἰς ἡμᾶς ὁ θεῖος Ἀπόστολος καὶ Διδάσκαλος τῶν Ἑθνῶν, ὁ πεφωτισμένος μὲ τὸ φῶς τῆς Ἀληθείας καὶ πολλὰ παθῶν ὑπὲρ Χριστοῦ, ὃν ἠγάπησεν ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας του, τόσον ὥστε ἔλεγεν, ὅτι δὲν ζῇ πλέον αὐτός, ἀλλὰ ζεῖ ἐν αὐτῷ ὁ Χριστός.

Ἄς γίνωμεν φῶς κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ, μὲ τὴν Χάριν τοῦ ὁποίου θὰ νικήσωμεν καὶ θὰ κηρύξωμεν παντοῦ τὴν τὸν κόσμον νικήσαν Νικην, ἥτις εἶναι ἡ Πίστις εἰς τὸν ἐν Τριᾷδι Θεόν, πρὸς τὸν Ἰησοῦν ὡς Ἀντρωπὴν καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου καὶ πρὸς τὰς Ὁρθοδόξους Ἀληθείας τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἃς ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐνανθρωπήσας ἐπὶ γῆς ἀπεκάλυπεν τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τὰς ὁποίας ὡς Ἱερὰν Παρακαταθήκην παρέδωκεν εἰς ἡμᾶς οἱ Πατέρες ἡμῶν.

Προσέχετε ἐν μηδενὶ μηδεμίαν προσκοπήν δίδοντες καὶ γίνεσθε Φῶς καθὼς θέλει ὁ Κύριος ἡμῶν.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

Τὸ σημερινόν μας φύλλον λαμβάνει ἕναν τόνον Πανηγυρικὸν ἀρροφισμένον εἰς τὸν Ἀρχηγόν τῆς Ἐκκλησίας ἐξοφιστὸν Ἱεραρχον. Ἡ ζοφερότης τῶν ἡμερῶν ἀπικλόνεται εἰς τὴν ἐναντησιν τῆς μαρτῆς Ἐκείνου, ὅστις ἠρωαῖκός καὶ προσηλωμένος εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ὁρδόνει εἰς τὸν βράχον τῆς ἐξορίας, σέμβολο ἀκαταλυστο τοῦ μεγαλειώδους Πνεύματος τοῦ Χριστιανισμοῦ.

ΝΑ ΜΑΣ ΖΗΣΗ

Κατὰ τὴν ἐφετεινὴν ἐπέτειον τῶν ὀνομασθη-
ρίων τοῦ Παλλεύκου τῆς Ὁρθοδοξίας ἡγέτου,
δὲν θὰ ἔχωμεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀσπασθῶμεν
τὴν χεῖρα του καὶ νὰ ζητήσωμεν τὰς εὐλογίας
του. Ἡ κακία καὶ τὸ πάθος τῶν «ἀντιπροσώ-
πων» τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης τὸν καθήλωσαν δέ-
σμιον εἰς μίαν ὑψηλὴν κορυφὴν τῆς νήσου Μυ-
τιλήνης.

Ἐκεῖ λοιπὸν ἄς ἀνατρέξει γοργόπτερος ἡ
σκέψις ὧλων μας, διὰ νὰ τοῦ ἀπονεύμῃ τὸν
προσήκοτον σεβασμὸν. Ἀλλὰ πρὶν κτυπήσω-
μεν τὴν θύραν τοῦ πενιχροῦ τῆς ἐξορίας του
κελλίου, ἄς ἴδωμεν μὲ τὰ ὅμματα τῆς ψυχῆς
μας τὸν Δεσμώτην καὶ ἄς ἀναλογισθῶμεν τὴν
αἰτίαν τῶν δεσμῶν του.

Ὁ Δεσμώτης, τὸ διαπρεπέστερον παράστη-
μα τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος· ἡ εὐγενεστέρα φυ-
σιογνωμία τῆς συγχρόνου Ἐκκλησιαστικῆς ἱ-
στορίας. Ὁ βίος του πλήρης ἀγώνων διὰ τὸ με-
γαλεῖον τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ὡς
Ἐπίσκοπος Πελαγονίας ἀντιμετωπίζει τὴν μῆ-
νιν καὶ τὴν θανάσιμον ὀργὴν τοῦ σλαυτικοῦ
στοιχείου, διότι εἶναι ὁ ἡρωϊκώτερος ἔθναπὸ
στόλος εἰς τὴν περιοχὴν ἐκείνην. Ὡς ἐκ θαύ-
ματος διαφεύγει τὰ πυρὰ τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀπο-
σπάσματος τῶν διαφύρων σλαυτικῶν κομιτάτων.

Ὅλοι, ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν διαβεβαίουν τοὺς
πάντας περὶ τοῦ ἀνεπιλήπτου ἤθους του καὶ
τοῦ ἀγιωτάτου βίου του. Δι' αὐτὸ κατὰ τὸ 1923,
ὅτε ἐγένετο ἔκλογὴ διὰ τὴν ἀνάδειξιν Πατριάρ-
χου Κωνσταντινουπόλεως, πλησιάζει τὸν θρό-
νον τῶν Χρυσοστόμων καὶ Γρηγορίων, χωρὶς ἡ
μετριοφροσύνη του νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀνοδὸν.
Ἡ ἰδικὴ του ψήφος ἡμπόδισε τὸν θρίαμβον.

Εὐρεθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας, συνεχίζει τὸν ἀ-
γώνα ἰδιωτῶς ἐθνικὰ καὶ θρησκευτικὰ ἰδανικά. Διὰ
διαλέξεων, δημοσιεύσεων, κηρυγμάτων ἐνισχύει
τὸ ἠθικοθρησκευτικὸν φρόνημα τῆς νεωτέρας
γενεᾶς. Καὶ ὅτε κατὰ τὸ 1935 βλέπει τὸ ὑπέ-
ροχον κίνημα διὰ τὴν ἐνότητά τῆς Ἐκκλησίας
καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ κύρους τῶν Συνό-
δων εἰς τὴν αὐθαιρετήσασαν Αὐτοκέφαλον Ἐκ-
κλησίαν, δὲν διστάζει νὰ συνταυτίσῃ τὴν τύχην
του μὲ τοὺς ἀγνοὺς αὐτοὺς ἰδεολόγους, οἱ ὅποιοι
ἐάν δὲν διακρίνοντο διὰ τὴν κοινωνικὴν των θέ-
σιν καὶ τοὺς τίτλους σπουδῶν, ἦσαν ὅμως ἀξιο-
θαύμαστοι διὰ τὸν ὑπέροχον καὶ ἀκαταγώνι-
στον ζῆλον των.

Καὶ μετὰ νέοι ἀγῶνες, νέαι μάχαι, νέοι
θρίαμβοι. Μὲ ἐξαιρετικὸν καὶ ἀκαταμάχητον
συνεργάταν, τοὺς ἐτέρους Ἀρχιερεῖς, κατευθύ-
νει τὸν ἀγῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς κατο-
χυρώσεως τοῦ δικαιώματος τῆς θρησκευτικῆς
Ἐλευθερίας.

Αὐτὸς εἶναι ὁ Δεσμώτης. Πάναγνος, Ζηλω-
τής, Πρᾶος, ἤρωας, Μαχητής, Λάτρης καὶ Θια-
σώτης τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Ἐλευθερίας τῆς
Θρησκευτικῆς Συνειδήσεως.

Καὶ ἡ αἰτία τῶν δεσμῶν του; Ἡ αἰτία τῶν
δευτέρων καὶ σκληρῶν αὐτῶν δεσμῶν, εἶναι ὁ

πόθος του νὰ διατηρήσῃ ἀδέσμευτον τὴν Ὁρ-
θοδοξὸν πίστιν ἀπὸ τὰς πολλαπλὰς καταχθο-
νίους σκοπιμότητας καὶ ἀνεξάρτητον τὴν θρη-
σκευτικὴν συνείδησιν τοῦ Ἑλλήνου.

Ἡ αἰτία ὅμως τῶν δεσμῶν αὐτῶν περιποιεῖ
ἰδιαιτέραν τιμὴν καὶ εἰς τὸν Δεσμώτην ἀλλὰ
καὶ εἰς τὸ Ποίμνιον τοῦ Δεσμώτου. Τὸν καθιστᾷ
ἐφάμιλλον τοῦ φερωνύμου Ἱεροῦ Χρυσοστόμου
ὅστις διωκόμενος ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ Φαραῶ
τῆς Αἰγύπτου Θεοφίλου καὶ τῶν αὐλοκολάκων
τῆς Εὐδοξίας, ἐξωρίσθη εἰς τὴν ἀπρόσιτον Κου-
κουσόν. Σκηνὴ ἀπολύτως ἀνάλογος! Κοινὸν
τὸ ὄνομα τῶν ἐξορίστων! Κοινὴ ἡ ἰδιότης τῶν
διωκτῶν! Μὲ μίαν μόνον διαφο-
ράν: «Τὸν Φαραῶ τῆς Αἰγύπτου» ἀντεκατέ-
στησε ἄλλος Φαραῶ, ἐνῶ σήμερον
ὁ περικοσμῶν τὸν θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας
διεμαρτυρήθη καὶ κατεθλίβη διὰ τὸ ἀποτρό-
παιον αὐτοῦ ἀνοσιούργημα.

Δυνάμεθα λοιπὸν καὶ ἡμεῖς νὰ ἐπαναλάβω-
μεν τὴν πλήρη πικρίαν φράσιν τοῦ Μεγάλου
Ἐξορίστου τῆς Κουκουσοῦ! «οὐδὲν δεδοίκαμεν
ὅσον τοὺς Ἐπισκόπους».

Ἴσως οἱ διώκται μας ἐξετέλεσαν ἓνα κα-
θήκον, ἐν ἀγνοίᾳ των βεβαίως! Τὸν ἐξώρισαν
εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ὑψηλοῦ, διὰ νὰ ἀποδείξουν
οὕτω, ὅτι ἡ θέσις του, μόνον εἰς ὑψηλὸν ἐπί-
πεδον ὑπάρχει. Τοιαῦτα παραστήματα δὲν δύ-
νανται νὰ ἔχουν οὐδεμίαν θέσιν πλησίον τῶν
χαμερπῶν ἐρπετῶν.

Ἀλλὰ ἡ λύπη μᾶς παρέσυρεν. Σκοπὸς μας
εἶναι νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ κελλί τοῦ ἐξορίστου,
διὰ νὰ τὸν εὐχηθῶμεν. Ἡ καλύτερα ὅμως εὐ-
χή, εἶναι ἡ διαβεβαίωσις ὧλων μας, τοῦ ποι-
μνίου του, ὅτι θὰ παραμείνωμεν ἐδραῖοι εἰς
τὸν ὄρκον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ
θὰ δεχθῶμεν οἰονδήποτε συμβιβασμὸν εἰς βά-
ρος τῶν ἰδανικῶν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Ἐ-
λευθερίας τῆς Θρησκευτικῆς Συνειδήσεως.

Αὕτη εἶναι ἡ καλύτερα εὐχή καὶ τὸ καλύ-
τερον δῶρον διὰ τὴν ἐπέτιον τῶν ὀνομαστη-
ρίων τοῦ Ἐξορίστου. Ὅλοι ἀπὸ τὰ βάθη τῆς
ψυχῆς μας ἄς ἀνακράξωμεν:

«Νὰ μᾶς ζήσῃ».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἐδίδονται ἡμερολόγια τοῦ 1952.

Αἱ τιμαὶ αὐτῶν ὥρισθαι.

Τοῖχου: δίχρωμα μὲ ρητὰ εἰς τὴν πρόσοψιν, ὡς
τὰ τοῦ 1951 Δρχ. 7.000 ἑκαστον.

Ἡμερολόγιο τσέπης: 2.000.

Χαρτόνια Ἡμερολογίων: Δρχ. 2.000

Ἐγκόλπια Δρχ: 10.000.

Παρακαλοῦμεν, ὅπως δόσετε ἐγκαιρῶς τὰς πα-
ραγγελίας σας, προκαταβάλλοντες ταύτας ἢ πληρω-
νοντες αὐτάς μὲ τὴν παραλαβὴν των.

Ὁδὸν ἀποστολῆς θὰ κίνωμεν ἄνευ παραγγε-
λίας.

«Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου»

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΝ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΜΑΣ

Ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ ζητήματός μας ἀπὸ τὴν φιλελευθέραν Κυβέρνησιν Πλαστήρα, εἶναι κάθε ἄλλο παρὰ ἐκείνη, ἣ ὅποια ἀ-ἐμένετο· διότι δὲν εἶναι νοητὸν ἀπὸ Κυβέρνησιν πιστεῦσαι εἰς τὰς Δημοκρατικὰς Ἀρχάς καὶ ἀγωνιζομένην, διὰ τὰς ἐλευθερίας τοῦ Λαοῦ νὰ παρίδῃ τὸν στραγγαλισμὸν τῆς Θρησκευτικῆς Ἐλευθερίας ἐνὸς ἑκατομμυρίου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ὁ ὅποιος θέλει νὰ θρησκοῦται ὅπως ἡ δόλις σχεδὸν τῆς Ὁρθοδοξίας, Ἡ ἀντίδρασις ὅμως τῶν Ἀγίων τῆς ὁδοῦ Φιλοθέης κάνει τὴν Κυβέρνησιν νὰ δειλιά. Ἐλπίζομεν πάντως ὅτι ὁ Στρατηγὸς Πλαστήρας θὰ ἐφαρμόσῃ τὴν Πολιτικὴν τοῦ Μεγάλου Βενιζέλου καὶ θὰ παρὰ κάμψῃ τὰς τυχόν ἀντιδράσεις, δίδων μαθήματα εἰς τοὺς Ἀγίους ὅτι τὸ ξίφος τῆς Πολιτείας δὲν εἶναι μέσον λύσεως τῶν Θρησκευτικῶν διαφορῶν. Τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι· καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ.

ΔΙΑ ΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ.

Εἶναι λίαν συγκινητικαὶ αἱ πληροφορίες, αἱ προερχόμεναι ἐκ τῶν Παρρησιῶν καὶ δεικνύον· τὸ ἀκαταμάχητον φρόνημα τοῦ Ὁρθοδόξου Λαοῦ. Ἐκατοντάδες γάμοι καθυστεροῦν· Χριστιανοὶ εὐρισκόμενοι ἐπὶ τῆς ἐπιθνατοῦ κλίνης ἀφίονον ὡς τελευταίαν τῶν παρὰ καταθέσιν τὴν ἀπαίτησιν νὰ κηδευσθῶν ἄνευ ἱερέως, παρὰ μὲ τοὺς στραγγαλιστὰς τῆς θρησκευτικῆς τῶν συνειδήσεως καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἀπέστειλαν εἰς τὴν ὑψηλοτέραν κορυφὴν τῆς Μυτιλήνης τὸν Μέγαν Δεσμώτην τῶν τὸν στύλον τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀρχιεπισκοπὸν Χρυσόστομον.

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Συγκινητικαὶ ἦσαν αἱ ἐκδηλώσεις τοῦ Ποιμνίου πρὸς τὸν Καλὸν ποιμένα, πρὸς τὸν Νέον Χρυσόστομον. Ἐπὶ τῇ εορτῇ τοῦ κατέκλυσαν τὰ Γραφεῖα τὰ τηλεγραφήματα ἐκτὸς ἐκείνων ποὺ ἐστάλησαν εἰς Μυτιλήνην. Δὲν ὑπάρχει οἰκία ἄνευ τῆς εἰσόδου τοῦ Δεσμώτου. Δι' ἡμᾶς εἶναι πλέον Ἰνδαλμα εἶναι ἡ συνιστάμενη τοῦ ἀγῶνός μας. Ὁ Πατέρας ὁ στοργικὸς, οὐδὲν ἡ περιπέτεια πληρεῖ μεθ' ἑαυτὴν τὴν ψυχὴν μας ἡ ὅποια σήμερον μετὰ κόπου φέρει τὴν πικρὰν αὐτοῦ ἐξορίαν. Εἶθε ὁ Ἀρχιποιμὴν Ἰησοῦς νὰ χάρισῃ εἰς τὸν πάσχοντα δι' αὐτὸν ἔτη πολλὰ καὶ ἀξίωσιν, νὰ ἴδῃ, ἐν ζωῇ εὐρισκόμενος τὴν δόξαν τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ὁποίαν ὀλοκαύτωμα ἐγένετο.

«ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Τὸ Δ. Συμβούλιον ἀπερῶνε ἀνοικτὴν ἐπιστολήν πρὸς τὸν πολιτικὸν κόσμον τῆς πατρίδος μας, διὰ τῆς ὁποίας καθιστὰ ὑπεύθυνους τοὺς πολιτικούς διὰ τὸ διαπραχθὲν ἔγκλημα καὶ συνιστὰ εἰς αὐτοὺς τὴν ὀριστικὴν ρῆθμιν τοῦ ζητήματος. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ὁρατοῦ Λαοῦ» τὴν 27-11-51. Σχόλια δὲ ἐπ' αὐτῆς ἀνέγραψαν τὴν αὐτὴν ἡμερομηνίαν ἡ «Ἀλλαγὴ» καὶ ἄλλαι ἡμερήσιαι ἐφημερίδες.

Ἡ ΚΡΑΤΟΥΣΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΥΝΟΕΙ ΤΗΝ ΠΡΟΟΔΟΝ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΩΝ

Ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία ἐδίωξε κατὰ τρόπον βάρβαρον τὸ Ὁρφανότροφεϊον «Ἅγιος Γεώργιος» διότι εἶχε τὴν γνώμην, ὅτι ἦτοκε προπαγάνδα ὑπὲρ τοῦ παλαιοῦ Ἡμερολογίου (!) Ἐν τούτοις ὅμως ἡ ἴδια εὐνοεῖ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ρωμαιοκαθολικῆς προπαγάνδας. Οὕτω διὰ τῆς ἀστόργου ἀδιαφορίας τῆς πρὸς μίαν ἀπορροὴν χρέαν (δι' ἣν τὸ σχόλιον τοῦ προηγουμένου φύλλου) ἔδωκε τὴν εὐκαιρίαν εἰς τοὺς καθολικούς τῆς

Σύρου νὰ ἀναλάβουν εἰς τὰ ἐν Σύρῳ ἱδρύματά των τὴν προστασίαν τῶν δύο παιδιῶν τῆς. Τὴν ἀποδεδειγμένην Καθολικὴν προπαγάνδαν δὲν ἐννοεῖ νὰ τὴν ἀνακόψῃ. Τὴν φανταστὴν προπαγάνδαν ἐνὸς εὐαγοῦς ἱδρύματος τὴν . . . ἐδίωξεν! Ἀξίζει εἰς αὐτοὺς ἡ ὀργὴ τοῦ Σαῦτηρος «Οὐαὶ ὑμῖν γραμματεῖς καὶ φαρῖσαι ὑποκριταί!»

ΧΡΥΣΟΚΑΝΘΑΡΟΙ;

Θὰ ἀναγράψωμεν εἰς τὴν παροῦσαν στήλην τὰ παράπονα ἐνὸς οἰκογενειάρχου ἱερέως τῆς Μακεδονίας. Τὰ παράπονα ἐναντίον... τῆς Κρατοῦσας Ἐκκλησίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει.

«Ὁ ἅγιος διὰ τὸσον ὁ Μακαριώτατος, ὅσον καὶ οἱ ἄλλοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, δὲν κάνουν μιαν θυλίαν, ἐντελῶς ἀνῶδυνον εἰς τὸν ἑαυτὸν τοὺς καὶ ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ ὅς φτωχοὺς παπῶδες:

Διὰ τὴν προσπάθειαν νὰ πάρουν καὶ τὸ σάλιο ἀκόμη ἀπὸ τῆς γλώσσης τῶν φτωχῶν παπῶδων; Δὲν ξέρω ἂν γνωρίζετε, ὅτι καὶ τὰ πιστοποιητικὰ ἀναμίας, ποὺ δίδωμε στοὺς χωρικοὺς μας, προκειμένου νὰ κάμουν τὸν γάμον τοὺς σὲ ἄλλῃ Ἐκκλησιαστικῇ περιφέρειᾳ, τὰ πήραν ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς, γιὰ νὰ εἰσπράττουν τὰς 30.000 ποὺ ἔχουν κανονίσει διὰ νόμου νὰ παίρνουν ἀπὸ κάθε ἄδειαν γάμου, ἀφίονοντες εἰς τὸν ἱερέα μόνον τὴν εὐθύνην τοῦ ἀληθοῦς ἢ ψευδοῦς τῆς πιστοποιήσεως. Καὶ σκεφθῆτε τί εἰσπράττουν οἱ Ἀρχιερεῖς...

Βεβαίως οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ἐφρόντισαν καὶ ἐθεοποίησαν οἱ νόμοι περὶ πόρων τοῦ ΤΑΚΕ καὶ ἐπειδὴ τὸ εἶδαν τώρα νὰ ἐπαρκῇ κάπως, γιὰ νὰ βοηθήσῃ 10.000 οἰκογενειάρχους ἱερεῖς, πρέπει νὰ τὸ ἀπογυμνώσουν λίγο-λίγο, γιὰ νὰ παίρῃ ὁ παπᾶς ὑστερα ἀπὸ 30, 40 καὶ 50 ἐτῶν ἱερατεία, ὡς μηνιαίαν σύνταξιν, ὅσα δίνει ὁ Ἀρχιερεὺς γιὰ νὰ ἀγοράσῃ μιὰ κορέκλα τοῦ Σαλονίου του....» (Ἀπὸ τὴν «Ἄνοριαν» τῆς 16-1-51).

Ἰδοὺ ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς. Δὲν τὰ λέμε ἡμεῖς τὰ λένε τὰ θύματα τῆς. Οἱ ἱερεῖς τῆς... τοὺς ὁποίους ἤθελε νὰ μᾶς διαθέσῃ γιὰ νὰ μᾶς λειτουργοῦν. Αὐτὸν τὸν οἰκονομικὸν συνταξιζομὸν ἀντιμετωπίζομεν ἃ; τὸ προσέξουμε ἰδιαίτερως.

Ο ΖΗΛΟΣ ΤΩΝ ΟΜΟΓΕΝΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΑΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ὁ ἐν Ἀμερικῇ δρῶν Σύλλογος «Πανάγιος Γάβριος», ἡ τιμία καὶ ἀκαταγώνιστος αὕτη ἐπαλξίς τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς Ἀμερικὴν, μᾶς συνεινέηκε μὲ τὸ ἐνδιαφέρον του διὰ τὰ ὄρφανὰ παιδιά. Οὕτω μερίμνη τῆς εὐλαβεστάτης Μοναχῆς Βασιλικῆς, τῆς εὐγενεστάτης κ. Γεωργίας Νικολαΐδου καὶ τῶν ἄλλων ἀξιότιμων κυριῶν, μελῶν τῆς ἀδελφότητος, ἀπέστειλαν διακόσια (200) δολάρια ἐργάζονται δὲ ἐνταίμως μεταξὺ τῶν νύκλων τῆς Ἑλληνικῆς κοινότητος καὶ τῆς Ἀμερικανικῆς κοινότητος διὰ τὴν προαγωγὴν τοῦ πνεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας, τῆς Φιλανθρωπίας καὶ τῆς Ἐπισχύσεως τῶν ἐν Ἑλλάδι παρεμφερῶν κινήσεων.

Συγχαίρομεν τὴν ἀδελφότητα καὶ τὰ μέλη τῆς διὰ τὴν ὑπερρόχον δρᾶσιν των.

Ἐμβάσματα Συνδρεμόν

Ἐμβάσματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιστολῶν ἀπευθύνονται πρὸς τὸν κ. Σταύρον Καρναγέτην Χάλκιανδὸν 7. — Ἀθήνας

Διευθύνσεις συμφορῶν τῷ Α.Ν. 1092)1938
Διευθυντής: ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΝΑΓΕΤΗΣ
Χάλκιανδὸν 7. — Ἀθήναι

Υπεύθυνος ὑπογραφῶν: Γεώργιος Σαρμάνης
Θμιστοπούλεως 33 — Ἀθήναι